ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ

(Ἀπὸ τὸ περίφημο βιβλίο τοῦ συνοδεύσαντος τὸν Ὄθωνα κατὰ τὴν κάθοδό του στὴν Ἑλλάδα Βαυαροῦ ἀξιωματικοῦ Χριστοφόρου Νέζερ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΕΛΟΣ, ἔπειτ' ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, ἀντικρύσαμε τὸ χάνι ἐπάνω σ' ἕνα ὕψωμα. Χρειαστήκαμε μιὰ ὁλόκληρη ὥρα, κατὰ τὴν ὁποία λουστήκαμε στὸν ἱδρῶτα, γιὰ νὰ φτάσουμε ὡς αὐτό. Τὸ μικρὸ ἀπόσπασμά μου, ἀποκαμωμένο, ξαπλώθηκε καταγῆς μπροστὰ στὸ χάνι, κάτω ἀπ' τὰ πεῦκα!

Ὁ Χαντζῆς, ἕνας χωλὸς γέρος, μᾶς δέχτηκε φιλικώτατα, ἀλλὰ δυστυχῶς, δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο νὰ μᾶς προσφέρη, ἐκτὸς ἀπὸ ἐλιές, κρομμύδια καὶ σκόρδα. Ψωμὶ δὲν εἶχε καθόλου, μᾶς εἶπε ὅμως ὅτι εἶχε ἀλεῦρι καὶ θὰ μᾶς ἔφτιανε πῆττες.

Πράγματι, σὲ λίγο ἑτοιμάστηκαν ἡ πῆττες καὶ τὶς φάγαμε μὲ ἐλιὲς καὶ μὲ κρεμμύδια, ἤπιαμε δὲ καὶ ἄφθονο ρετσινάτο, ἀπ' τὸ ὁποῖο ὁ Χατζῆς μᾶς ἔφερε ἕνα ἀσκὶ ὁλόκληρο. Ὅλα τὰ ὑπέροχα φαγητὰ τοῦ βασιλικοῦ τραπεζιοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶχα σηκωθῆ μόλις πρὸ δεκατεσσάρων ὡρῶν, δὲν τὰ ἔφαγα μὲ τόση ὄρεξι, ὅσο ἐκείνη τὴ ζεστὴ πῆττα ποὺ ἡ πεινα μου τὴν ἔκανε γλυκυτάτη!

***

Ὅταν τὸ ἴδιο βράδυ φτάσαμε στὴν Κόρινθο, ἐγὼ τράβηξα κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ γνώριμό μου κατάλυμα, τὸ σπίτι τῆς κυρᾶς Εἰρηνούλας, ἡ ὁποία μὲ φιλοξένησε μὲ τὴ μεγαλύτερη ἐγκαρδιότητα καὶ μοῦ ἔκανε ἕνα σωρὸ περιποιήσεις. Ὁ γυιός της εἶχε διοριστῆ ἐντωμεταξὺ εἰρηνοδίκης κ' ἐπειδὴ ὅλοι σ' αὐτὸ τὸ σπίτι πίστευαν ὅτι ὁ διορισμός του εἶχε γίνει χάρις στὶς δικές μου συστάσεις πρὸς τὸ βασιλέα, ἀναγκαζόμουν νὰ δέχωμαι τὶς θερμὲς εὐχαριστίες ποὺ μοῦ ἀπηύθυναν, ἂν κ' ἐγὼ εἶχα σπεύσει νὰ τοὺς δηλώσω ὅτι δὲν εἶχα συντελέσει καθόλου στὸ διορισμὸ αὐτό.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστο, νὰ ὑποδύεται κανεὶς τὸ ρόλο ὑψηλοῦ προσώπου, γιατὶ ὅλοι οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι τῆς κυρᾶς Εἰρηνούλας μὲ περιστοίχιζαν ζητῶντας τὴν προστασία μου καὶ διάφορα ρουσφέτια. Γι' αὐτὸ χάρηκα πολύ, ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου καὶ πῆγα νὰ πλαγιάσω στὸ ντιβάνι ποὺ μοῦ παραχώρησαν καὶ νὰ ξεκουραστῶ ἀπὸ τὴν κούρασι τῆς πορείας.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφτασε ὁ λόχος ἀπὸ τὸ Ναύπλιο, ἀλλὰ μόλις στὶς 4 Ἰανουαρίου μπορέσαμε νὰ φύγουμε γιὰ τὸ Λουτράκι.

Ἐκεῖ ναυλώσαμε δυὸ γαλαξειδιώτικες μπρατσέρες, τὴν «Ἀρτεμισία» τοῦ πλοιάρχου Καπετὰν Νικόλα καὶ μιὰ ἄλλη. Στὴν πρώτη ἐπιβιβάστηκα ἐγὼ κι' ὁ λοχαγὸς Μπροτσέτι μαζὶ μὲ τοὺς μισοὺς περίπου ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες. Οἱ ἄλλοι μισοὶ ἐπιβιβάστηκαν στὴ δεύτερη. Μαζύ μας ἦταν καὶ μιὰ γυναῖκα, ἡ σύζυγος ἑνὸς Βαυαροῦ ἐπιλοχίου μὲ τὰ παιδιά της ποὺ κατέλαβαν τὴν καμπίνα τοῦ πλοιάρχου.

Ὅταν ξεκινήσαμε, φυσοῦσε ἐλαφρυὰ αὔρα, ἀλλὰ ὅταν μπήκαμε στὸν Κορινθιακὸ κόλπο, ὁ καιρὸς εἶχε μεταβληθῆ. Μαῦρα σύννεφα σκέπασαν τὸν οὐρανὸ κι' ὁ πλοίαρχος διέταξε νὰ μαζέψουν ὅλα τὰ πανιά.

Κ' ἔξαφνα δυνατὸς ἄνεμος σηκώθηκε, ποὺ ἡ ὁρμή του μεγάλωνε ὁλοένα κ' ἡ θάλασσα ἀγρίεψε. Τὰ κύματα σκέπαζαν τὸ κατάστρωμα κι' ἀστραπὲς ξέσκιζαν τὸν οὐρανό. Σὲ λίγο ξέσπασε καὶ μιὰ τρομερὴ μπόρα. Ὁ καπετὰν Νικόλας εἶχε δεθῆ γερὰ στὴν πλώρη καὶ μὲ τὸ φωναγωγὸ ἔδινε στοὺς ναύτες τὶς διαταγές του.

Ἐμεῖς κοιτόμαστε ἐπάνω στὸ κατάστρωμα, καταμουσκεμένοι ἀπὸ τὰ κύματα κι' ὁ φόβος τοῦ θανάτου μᾶς εἶχε κυριεύσει.

Σὲ κάποια στιγμὴ, ὁ λοχαγὸς Μπροντσέτι ποὺ ἦταν ξαπλωμένος δίπλα μου, μοῦ φώναξε:

—Ὑπολοχαγὲ Νέζερ, ρώτησε τὸν ἄθλιο αὐτὸ καπετάνιο ποῦ βρισκόμαστε... Κι' ὅπου κι' ἂν εἶμαστε, πές του νὰ μᾶς θγάλη στὴ στεριά...

Ἐγὼ βέβαια δὲν ἤθελα στὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμὴ νὰ ἐνοχλήσω τὸν πλοίαρχο μὲ ἀνωφελεῖς ἐρωτήσεις. Μὰ ὁ λοχαγος ἐπέμενε καὶ σὲ κάποια στιγμὴ ποὺ κόπασε λίγο ἡ τρικυμία, ρώτησα τὸν πλοίαρχο:

—Ποῦ εἶμαστε;

Τότε ὁ Καπετὰν Νικόλας μοῦ ἀπάντησε λακωνικά:

—Στοῦ Θεοῦ τὸ χέρι!

Ἐντωμεταξύ, οἱ στρατιῶτες, κακὴν-κακῶς σωριασμένοι ἐπάνω στὸ κατάστρωμα, ξεφώνιζαν ἐπικλήσεις βοηθείας πρὸς τὴν Παναγίαν. Ἕνας μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς τὰ εἶχε τόσο χαμένα ἀπ' τὴν ἀπερίγραπτη ἐκείνη ἀγωνία, ὥστε ἐπανελάμβανε διασκῶς, μὲ δυνατὴ φωνή, τὴν ἐπιστρατέζιο εὐχή:

—Ἔλθε, Κύριε Ἰησοῦ, γενοῦ ἡμῖν ξένος καὶ εὐλόγησον ὅ,τι ἔμεν ἔδωκας!

Ἔλος, μιὰ δυνατὴ πιστὴ ἀνέμου ἀνάγκασε τὴν μικρὴ «Ἀστεμισία» νὰ στραφῆ πρὸς τὴ Στερεά. Αὐτὸ φάνηκε εὐχάριστο στὸν πλοίαρχο, γιατὶ ἀμέσως φώναζε στὸν τιμονιέρη Δημήτρη:

—Τὴν περάσαμε! Ὁ Ἅη Νικόλας μας βοηθεῖ!

Καὶ διέταξε νὰ στριφῆ ἡ πλώρη πρὸς τὸν ἄνεμο, ἔτσι ποὺ ἡ «Ἀρτεμισία» ἔπλεε τώρα μὲ δυσκολία παράλληλα πρὸς τὴν ξηρά, γέρνοντας πολὺ δεξιά. Ἔξαφνα ὅμως παρουσιάστηκε μπροστά μας, μέσ' ἀπ' τὰ κύματα, ἕνα ἀκρωτήριο ἀπότομο καὶ γεματο σκοπέλους. Ὁ κίνδυνος νὰ πέσουμε ἐπάνω σὲ κανέναν ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ἄμεσος.

—Βάστα καλά! φώναξε ὁ καπετάνιος στὸν τιμονιέρη. Ἴράβα ἀκόμα κατὰ τὸν ἄνεμο! Βάστα καλά, Δημήτρη! Ὁ Ἅη Νικόλας νὰ σὲ βοηθαη!...

Ὁ τιμονιέρης τὰ κατάφερε περίφημα. Ἡ «Ἀτεμισία», γλυστρῶντας ἀπάνω στὰ κύματα, πέρασε ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς ὀφάλους καὶ τὸ ἀκρωτήριο, χωρὶς νὰ πάθη ἀπολύτως τίποτε.

Τότε παρουσιάστηκε μπροστά μας ἕνας μεγάλος κόλπος, στὴ μέση τοῦ ὁποίου βρίσκονται τὰ λεγόμενα Καλὰ Νησιά. Πρὸς αὐτὰ λοιπὸν τὰ νησιά, τὰ ὁποῖα εἶνε ἀκατοίκητα, ἔστρεψε ὁ πλοίαρχος τὴν πλώρη τῆς «Ἀρτεμισίας».

Ὁ ὑετὸς εἶχε κοπάσει ἐντωμεταξὺ κι' ὁ ἄνεμος κυνηγοῦσε τὰ σύννεφα πρὸς τὸ βορρᾶ, ἔτσι ποὺ ἡ σελήνη φαινόταν κάθε τόσο μέσ' ἀπ' αὐτά.

Τὰ καράβι μας πετοῦσε ἐπάνω στὰ κύματα κι' ἔτσι φτάσαμε σ' ἕνα δεντρόφυτο νησάκι, κοντὰ στὴ Στερεά. Περάσαμε τὸν μεταξὺ τῆς Στερεᾶς καὶ τοῦ νησιοῦ πορθμὶσκο, ποὺ εἶχε πλάτος μισοῦ περίπου μιλλίου. Ἐδῶ ὁ ἄνεμος δὲν ἦταν τόσο δυνατός, μὰ ἡ θάλασσα ἦταν πιὸ μανιασμένη, γιατὶ τὰ κύματα εἰσορμοῦσαν κι' ἀπὸ τὶς δυὸ εἰσόδους τοῦ πορθμοῦ. Μὰ ὁ ἐπιδέξιος τιμονιέρης μας κατανίκησε καὶ τὸ ἐμπόδιο αὐτὸ καὶ σὲ λίγο ἡ μπρατσέρα μας μπῆκε στὸν ὅρμο τῆς νησίδος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς πολυπληθεῖς ἀναγνώστας των, ἀπεφάσισαν, ἐκτὸς τῶν βιβλίων ποὺ τοὺς προσφέρουν κάθε μῆνα ὡς δῶρον, νὰ τοὺς διευκολύνουν ν' ἀποκτήσουν καὶ τὰ ἄλλα βιβλία τῆς βιβλιοθήκης των. Ἔτσι, ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας παρουσιάζουν τὰ τέσσερα δελτία, τὰ ὁποῖα χρειάζονται γιὰ νὰ πάρουν τὴν «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θὰ δύνανται νὰ πάρουν συγχρόνως καὶ τὴν «ΠΑΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τοῦ Μπαλζὰκ ἢ τὴν «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τοῦ Ἰουλίου Βέρν, πληρώνοντες ὁκτὼ δραχμὰς γιὰ τὸ καθένα ἀπ' αὐτά, ἀντὶ τῶν 20 ποὺ τιμῶνται ἕκαστον. Μὲ ἄλλους λόγους, σᾶς παρουσιάζεται μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ ν' ἀποκτήσετε δυὸ ἀριστουργήματα.

Ἡ διανομὴ τῶν δύο αὐτῶν ἔργων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου» ἤρχισεν ἤδη, τόσον διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ ἀναγνώστας μας, ὅσον καὶ διὰ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, διὰ τῶν κατὰ τόπους Ὑποπρακτορείων τοῦ πρακτορείου ἐφημερίδων «Σπ. Τσαγκάρης»

— Σ' ἀγαπῶ γιατὶ εἶσαι δυνατός.

— Σ' ἀγαπῶ γιατὶ εἶσαι τρυφερή.

Μέσα σ' αὐτὲς τὶς δυὸ φράσεις συνοψίζεται ἡ οὐσία τοῦ ἐρωτικοῦ διαλόγου, μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ποὺ δὲν εἶνε κατὰ βάθος, σ' ὅλες τὶς ἐποχὲς κι' ὅλους τοὺς αἰῶνες, παρὰ ἡ ἀναζήτησις τῆς ὑγείας καὶ τῆς ἁρμονίας γιὰ τὴ δημιουργία ἀρτίων παιδιῶν.

Ο ΦΥΣΙΟΛΙΦΗΣ